

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN P. KEUNING

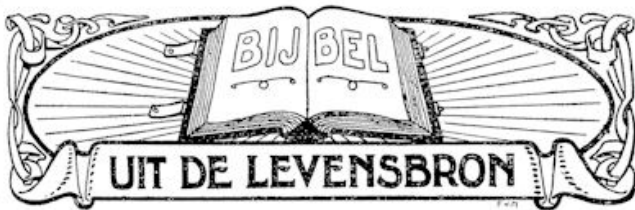
MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS
H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: DR. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, DR. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL

Uitgever: E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.25 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

BATHSÉBA EN SALOMO.

Toen kwam Bathséba tot den Koning Salomo om hem voor Adonia aan te spreken; en de Koning stond op, haar tegemoet, en boog zich voor haar; daarna zat hij op zijnen troon, en deed eenen stoel voor de moeder des Konings zetten; en zij zat aan zijne rechterhand.

1 Kon. 2 : 19.

Koning Salomo!

Wat een machtig koning is hij geweest. Welk een rijk koning ook.

Zijn vader, David, was gestorven en Salomo zat op den troon. Zij, die in hoogheid gezeten zijn, hebben wel toe te zien, of niet misschien het trotsche hart, dat ook in hen klopt, de gedachte gaat koesteren: Zóó voornaam, zóó groot, zóó rijk en machtig ben ik. Allen buigen ze zich voor mij; als ik maar spreek, wordt ik toegejuicht; allen zijn ze onder den indruk van de door mij ten toon gespreide majesteit.

Koning Salomo!

Zijn vader heeft schatten voor hem vergaderd, hij weet het; zijn volk is veilig in het midden der volkeren, want David voerde een goed zwaard en hij heeft zijn land rust gegeven.

Koning Salomo!

Straks zullen ze tot in de verste landen hooren van zijn rijkdom en macht. Zoo iemand, dan behoeft hij toch zeker geen eerbied meer bewijzen aan zijn moeder; hij is haar tucht ontgroeid; hij is te groot, te machtig, te veel „koning”, om nog *kind* te kunnen zijn.

Maar zie, daar komt Bathséba, om hem voor Adonia een verzoek te doen.

En wat doet de machtige koning? Hij staat op, hij komt Bathséba te gemoet; hij buigt zich voor haar neder; straks laat hij een stoel voor haar brengen en haar zetel doet hij zetten op de eereplaats, aan zijn rechterhand.

Zie, wat wordt Salomo nu in onze oogen groot, omdat hij zoo trouw zijn kinderplichten waarneemt, zoo kinderlijk zijn moeder eert. Had hij het *niet* gedaan, och, wij zouden vermoedelijk wel een verontschuldiging gevonden hebben. Niet waar? Hij zat daar als koning en Bathséba kwam tot hem als smeekelinge; Salomo was ook zoo machtig en dan..... hij had zooveel staatszaken aan 't hoofd; hij kon aan al die kleinigheden niet denken.

Ja, zóó zouden wij, menschen, al licht geoordeeld hebben.

Maar met groote nauwkeurigheid deelt de Heilige Schrift ons mede, hoe Salomo zijn moeder eert; hoe de koning van Israël zijn kinderplicht vervult.

God oordeelt anders als wij. God acht ons nooit zóó groot en zóó voornaam, dat Hij ons daarom ontslaan zou van onze kinderplicht.

Zeker, we *zijn* groot, wij allen, groot en voornaam en hoog. Wie onzer is het niet? Wie onzer is het in elk geval in sommige oogenblikken niet?

Dàn zijn we 't niet, als we needrig knielen; dàn niet, als wij kleine kinderen willen zijn in Gods leerschool, maar ach, ach, ons booze hart, dat ons zoo spoedig weer wil wijsmaken, dat we toch nog wel iets zijn, toch hooger staan als die en die; toch méér verstand hebben als deze en gene; toch voornamer zijn als zoovelen rondom ons.

Welnu, laat dat zoo zijn. Al waren we nog véél voornamer, véél verstandiger, veel rijker ook, de Heilige Schrift predikt ons door het voorbeeld van koning Salomo, dat wij tòch onze ouders zullen eeren. Want zóó hoog, zóó voornaam, zóó rijk als Salomo zijn we zeker toch niet.

Wij mogen nooit denken, dat we, waar we toch reeds de kinderschoenen uitrokken en in 't leven op eigen

beenen staan, nu eigenlijk met onze kinderplichten niet zooveel meer te maken hebben.

Zie, dat mogen vooral de jonge menschen in dezen tijd wel eens hooren. 't Staat wel eens groot, nietwaar, te spreken van „mijn oude heer” en van „'t ouwe mensch”.

Maar God let er op, zooals hij lette op den eerbied, die de machtige koning van Israël aan zijn moeder be-toonde. God heeft het de moeite waard geacht, om dat nauwkeurig te doen opteekenen.

Weet gij, hoe Salomo er toe kwam, zijn moeder te ontvangen met die beleefdheidsbetuigingen, met die bewijzen van kinderlijke hoogachting, die in het Oosten geëischt werden?

Dat kwam, omdat Salomo wist „klein” te zijn. Hoer hem maar spreken tot den Heere te Gibeon: „Nu dan, Heere mijn God, Gij hebt uwen knecht Koning gemaakt in mijns vaders Davids plaats; en ik ben een klein jongeling, ik weet niet uit te gaan noch in te gaan.”

Salomo, de machtige koning, weet klein te zijn. Salomo, de machtige koning, weet klein te zijn voor den Heere en daarom valt het hem ook niet moeilijk, klein te zijn voor zijn moeder.

Zie, zoo is óók het gebod, dat wij onze ouders zullen eeren en liefhebben, vastgeklonken aan dat groote gebod, dat wij God zullen eeren en liefhebben.

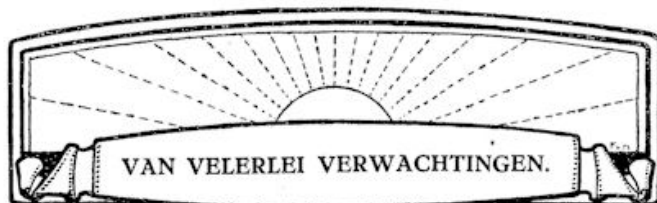
Wie zich buigt voor den Heere, wil ook gaarne vader en moeder gehoorzamen. Als in onzen tijd zooveel moet geklaagd worden over ongehoorzaamheid en oneerbiedigheid van kinderen tegen hun ouders, komt het hier van daan, dat nog véél meer moet geklaagd worden over ongehoorzaamheid en opstand tegen God.

Daarom mag in ons aller hart wel het gebed leven: Heere, leer mij buigen, leer mij nederig zijn, leer mij klein zijn.

Wij, menschen, zijn zoo groot, zoo voornaam. Maar de Heere wil ons klein zien, wil ons kinderen zien. Hoe zullen wij ooit recht leeren begrijpen, dat Hij onze Vader wil zijn en dat wij Zijn kinderen mogen wezen, als we niet eens weten, wat het zeggen wil, waarlijk een kind van onzen vader en van onze moeder te zijn?

In het onderhouden van Gods geboden ligt grooten loon en aan het gebod, dat God den kinderen gaf, verbond Hij een belofte.

Zouden wij allen niet soms aan dat gebod herinnerd moeten worden? K.

De Maandag van 't bezoek aan mevrouw Duplessy stond Hannie 's middags extra lang voor den spiegel. Critisch bekeek ze haar hoed, die ze toch zelf had gekozen en altijd mooi had gevonden, maar die haar nu ineens wat verlept leek. Frieda had haar tweede nieuwe al, dien zomer!

Gelukkig was 't weer nog mooi genoeg voor haar wit japonnetje. Met haar mantel, die van verleden jaar da-

teerde, zou ze al een pover figuur gemaakt hebben naast Frieda. En mevrouw zag er zelf ook zoo chic uit, toen ze haar ontmoette in den winkel van Wolf!

Ze leek wel zenuwachtig; ze schrok tenminste, toen ze de bel hoorde. Natuurlijk was het Frieda om haar te halen. Dat wist ze immers.

Een haastige dagkus aan moeder, die nog even wat aan haar ceintuur verschikte en wel een beetje bezorgd keek; toen gingen ze.

Frieda had als altijd veel te vertellen; Hannie voelde zich blozen, toen ze, gauwer dan ze 't verwacht had, op de stoep stonden van mevrouw Duplessy's ruim woonhuis.

En ze bloosde opnieuw, toen de meid haar beiden in de salon liet, waar de gastvrouw zich blijkbaar onledig had gehouden met lezen. Er lag tenminste een opengeslagen boek op het kleine tafeltje voor de canapé, maar nu kwam mevrouw haar haast overdreven hartelijk tegemoet.

Frieda voelde zich hier blijkbaar volkomen op haar gemak, terwijl Hannie een idee had, als paste ze niet in 't mooie, lage stoeltje, dat mevrouw voor haar aangeschoven had. Licht benijdend keek ze naar Frieda, hoe die, eigenlijk wat nonchalant, zat in haar crapaud, 't eene been over 't andere geslagen en de handen gevouwen om de opgetrokken knie. En ze ratelde zoo mogelijk nog drukker dan gewoon, terwijl mevrouw glimlachte, af en toe een antwoord gaf en onderwijl thee schonk.

Hannie vond, dat mevrouw er nu, zonder hoed, ouder uitzag, dan ze haar in den winkel geschat had, hoewel ze een jeugdige, licht-getinte japon droeg.

Af en toe richtte de gastvrouw zich tot haar; dan antwoordde ze, doch kort, alsof ze geen woorden vinden kon. 't Ergerde haar zelf: ze voelde zich als Pietje, toen die bij hen thuis een bijdrage kwam vragen voor de meisjesvereniging.

Paste ze dáár dan toch misschien beter dan hier? Maar 't milieu hier trok haar oneindig meer aan; kom, ze zou haar best doen wat fleuriger te zijn; waarom zou ze 't niet even goed kunnen als Frieda?

„Maar ik zit hier te babbelen en laat Hannie geen oogenblik aan 't woord komen. Weet u wat, tot mijn straf zal ik nu in een kwartier geen syllabe zeggen. Maar dan moet ik zoolang uw boek hebben, anders houd ik 't niet uit”, zei deze opeens.

En ze strekte haar hand uit naar 't opengeslagen boek.

Maar mevrouw hield haar tegen als verschrikt.

„Kind, dat is geen boek voor jou”.

Frieda wierp met een wat trotsche beweging 't hoofd achterover. Toch was haar stem schertsend, toen ze zei: „ik ben geen onnoozele bakvisch meer, mevrouw. En 't is maar even. Geef u 't maar gerust”.

Spelend worstelden ze even samen om 't boek; mevrouw om 't weg te schuiven en Frieda om het te hebben.

„Hoe durft ze”, dacht Hannie.

Mevrouw zag kans het boek dicht te klappen; er zat geen omslag om en zoo kreeg Frieda gelegenheid om op het linnen bandje den titel te lezen. Dat was haar, nu door mevrouws verbod haar nieuwsgierigheid was opgewekt, genoeg. Ze zou wel maken, dat ze het toch

ter lezing kreeg, al was 't dan op een andere manier.

„Wist je wel, dat ze zoo'n brutaaltje was?” vroeg mevrouw, toen ze wat bekomen was van de schermutseling, glimlachend aan Hannie.

„O, ik ben een bedorven kindje, dat weet Hannie al lang! Maar 't is ook een beetje uw schuld!” antwoordde Frieda voor haar.

Ze keek op de pendule.

„Komt het kamerolifantje nog niet haast thuis?”, vroeg ze.

„Het wat?” informeerde mevrouw, een poging doende om de wenkbrauwen te fronsen, wat slecht gelukte, nu Frieda haar zoo overmoedig aankeek.

„O, ik bedoel die knappe, slanke neef van u”, verduidelijkte Frieda.

„Hans? Hij neemt tegenwoordig 't privaattles in de wiskunde. Je mocht wel met wat meer eerbied van hem spreken, hij studeert nu heusch hard. En hij kan 't niet helpen, dat hij wat dik is”.

Frieda lachte. „Wat dik! Dat is heel verschoonend uitgedrukt. U bent een model-tante. Maar studeert de arme jongen heusch? Dat moest u niet toestaan. 't Is absoluut niets voor hem”.

„Maar kindje, hij moet toch wat worden. Jij zou toch ook nooit „ja” zeggen, als iemand je vroeg, die 't niet verder had gebracht dan de hoogste klas van 't Gym!”

„Mij vroeg! Maar dat is een heel ander geval, en heeft met de arme Hans niets te maken. U weet, dat er om mij iemand bijzonders komt: donker, heel donker, geheimzinnig donker.....”

De laatste woorden zei ze op zoo'n orakelachtigen toon, dat Hannie haar verwonderd aankeek, terwijl mevrouw verschrikt riep: „Maar Frieda!”

Zij lachte vroolijk. „Maar mevrouw! Kijkt u maar niet zoo verschrikt: zij mag 't gerust weten”. En plagend tegen Hannie: „Wees eerst nog maar eens nieuwsgierig. Later komt de uitlegging wel.” Toen op denzelfden toon van daareven: „'t is nog vaag, nog onduidelijk.”

„Ik wou, dat je daar niet mee spotte”, zei mevrouw, ernstiger dan ze nog geweest was dien middag. Hannie vond zelfs, dat ze er wat onstemd uitzag.

Maar Frieda nam er geen notitie van. „Omdat u me nooit verteld hebt, wat ze u voorspelde! Nu praat ik er net zoo lang over, tot u 't mij zegt”, riep ze plagend.

„Vraag liever niet naar dingen, die niet voor kinderen bestemd zijn”, hernam mevrouw, eenigszins nerveus.

„Kinderen”, zei Frieda minachtend.

De gastvrouw streek even over 't donkere, golvende haar. „Ondanks alles, en of je 't weten wil of niet, ben je nog een groot kind. Maar je ben me zoo 't liefst”, zei ze, haar best doende haar vriendelijk-minzame gelaatsuitdrukking terug te vinden.

(Wordt vervolgd).

Waar het studeeren voor akten Middelbaar Onderwijs (ook dikwijls ondernomen na de gymnasiale opleiding) ten slotte tot doel heeft het geven van onderwijs, moet niet alleen overwogen worden, of er aanleg voor een bepaalde studie is, maar tevens, of het karakter ook geschikt is voor mededeeling van verworven kennis aan de jeugd van boven den leeftijd van twaalf jaren, of er gáve aanwezig is om opvoedend onderwijs te geven.

Natuurlijk zal men al doende leeren, maar in den aard, in de persoonlijkheid moet iets zijn, dat de verwachting billijkt, dat er zich in die richting een bijzondere gáve zal ontwikkelen. Het aanbrengen van kennis wordt dan niet de hoofdzaak, — al blijft dit een strenge eisch — maar wel, het zich geheel geven aan de taak om door middel van het te geven onderwijs de jeugd op te leiden tot persoonlijkheden van geest en karakter.

Dit geldt voor alle onderwijs, in welk vak ook; hier zij bij name genoemd het onderwijs in de muziek en het teekenonderwijs.

Hoe verreikend kan de invloed zijn van den inhoud der liederen, die men de jeugd leert zingen. Hoe vormend voor den geest, inzicht te krijgen in de samenstelling van een muzikaal meesterwerk!

Het teekenen vormt den smaak, leert netheid, orde, indeeling, oefent het oog voor afstanden, leert zien naar de kleurenharmonie in de natuur, kan, evenals de muziek, rijkdom aan den geest en zelfbeheersching aan het lichaam geven.

De jonge vrouw, die zich bekwaamt om muziek of teekenen te onderwijzen, moet — om nu maar iets te noemen — dit in haar lesuren willen bereiken met blijdschap in haar hart. Niet ondoelmatig moet de arbeidskracht verspild worden; bij elke leerling de lijnen doortrekken en nagaan in welke richting zij wijzen.

Daarnaast moet de zedelijke waardeering van den arbeid der andere onderwijskrachten uitkomen, al is het soms moeilijk de beteekenis te zien van den arbeid, die buiten onzen naasten gezichtskring ligt.

Vóór de vraag: „Hoeveel brengt het mij jaarlijks in?” of: „Welke plaats zal ik in de maatschappij innemen door leerares te worden aan een H. B. S.?” sta deze: „Wat kan ik uit de volheid van mijn kennis geven aan mijne leerlingen en het zóó geven, dat zij naar meer verlangen?”

In den tijd, dien wij beleven en dien jong of oud wel nooit zal vergeten, kan men dagelijks hooren en in alle kranten lezen, dat alles anders moet worden. Anders en beter.

Welnu, gij hebt het in uw macht mede te werken aan die betere toekomst.

De juiste en weloverwogen keuze van uw beroep is daartoe een eerste vereischte.

AJA.